

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 117. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849789261952.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

I Wexschalls hus var alt uforandret. Nielsens kur til mig fortsattes, ligesom mine drillerier. Græd han, så lo jeg, og de latter-ligste scener fulgte ofte heraf. Madam Wexschall måtte ofte trøste og berolige ham, når jeg ved min kulde havde gjort ham rasende. Jeg havde ikke så stor uret i dette drilleri, som det måske kan synes, thi hans opførsel imod mig i andres nærværelse gik åbenbart ud på, at disse skulle tro, der var et hemmeligt og meget intimt forhold imellem ham og mig; og dette oprørte mig og gjorde mig noget grusom i min måde at tilbagevise ham på. Én dyd havde jeg imidlertid, som just ikke er så almindelig hos unge, feterede piger, nemlig: at det aldrig faldt mig ind, at nogen mand mente andet med sin kur end en overfladisk selskabskurtoisi. At nogen elskede mig så alvorligt, at de tænkte på en forbindelse med mig 118 for livet, faldt mig aldrig ind, før jeg fik troen i hænderne. Jeg selv ønskede mindst af alt at binde mig; ja, jeg havde endogså en formelig skræk derfor. Ofte sagde andre til mig: »Den eller den har alvorlige hensigter med Dem.« Da blev jeg meget forundret og svarede: »Hvor kan De tro sligt? Det er der jo ikke mindste grund til at tænke.« Man lo da ad mig og min kortsynethed. En aften var en hel del af husets venner samlede, deriblandt professor dr. Møhl. Jeg følte denne aften et lille ildebefindende, og Møhl tilbød sig at skrive mig en recept derfor. Han begyndte nu herpå, men var så distræt, at den ene recept efter den anden blev revet istykker som ubrugelig, indtil endelig én blev mig leveret. Alle de tilstedeværende lo ad den stakkels doktor, uden at jeg ret forstod, hvad der egentlig opvakte deres latter. Da alle var borte, sagde madam Wexschall: »Den stakkels doktor havde nær aldrig fået din recept istand; ja, det er ikke godt at være forelsket, når man skal skrive recepter.« - »Forelsket!« udbrød jeg nysgerrig, »i hvem er han forelsket?« Og nu husker jeg så tydeligt, som om det var for få minutter siden, hvorledes madam Wexschall satte sig hos mig på sofaen, så mig ind i øjnene og smilte, så begge hendes smilehuller blev dobbelt så dybe, og sagde, idet de blå øjne antog et skælmisk udtryk: »I dig.« - »I mig!« udbrød jeg ganske forskrækket, »o, hvor kan De tro --« »Jo,« svarede hun, »det kan jeg godt tro; og det tror alle med mig.« - »Da er det aldrig faldet mig ind,« gentog jeg, »og det tror jeg heller ikke.« - »Ja, ja, nu får vi at se,« vedblev hun, kyssede mig, sagde mig godnat og gik.